

Звідки так ті думи без кінця пливуть?
Де вони беруться, що їх стільки є?
Одна за другою все та й все женуть,
одна переходить, друга встає.

Піду геть далеко, де людей нема,
сяду спочивати під дуб кучерявий,
задивлюся в небо, а думка сама
десь візьметься в тихій, бездонній синяві,
десь вирине, лине, снується ліниво,
безладна, безформна, — а світ заніміє
доколя мене і, мов яке диво,
ще за мені з виду, зникає, марніє.
Дерев вже не бачу, хоч вони стоять,
і дуба не чую, хоч гучно шумить,
не чую, що гілки мені шелестять,
що пташка співає, бо мені гудить
Дніпро вже могучий... Уже я пливу
по ньому на чайці серед козаків
охочих і жвавих, хоч без талану!
Мені вони любі; мов у свояків,
радію, дивлюся: вони такі дужі,
вусаті, завзяті, а серце в них є
львине, непохитне, і про все байдужі —
про гроші, багатство, навіть про життє!
І жаль мені стане. Де ж мені до них!
Ні сили, ні вроди, ні вдачі юнацтва!
В мене лиш їх думи, та й ті не такі
веселі, буйнії! Де ж нам до козацтва.
Вітер зашепоче, а дуб кучерявий
потрусить гілками, листям зашумить, —
і все пощезає, і я знов наяві, —
немає козацтва, Дніпро не гудить.
І знов задивлюсь я, а шувар буйніє,
росте вгору скоро, підіймається, —
ось вже степ просторий, і небо синіє,
і ось Україна розвертається!
Ах, я її бачу, хоч там не бував!
Се та Уюраїна, славна та багата,
сумна, а так красна! Я про ню чував
багацько та добре! Коб там моя хата
родинна стояла, ах, я б величався,

паном над панами тоді б себе звав!

Великий Тарасе, Кобзарю наш рідний,
ах, ти був щасливий! Ти син України.
Ти терпів за неї, за люд її бідний...
Честь душі великій, поклін твоїй тіні!

Хлівчани, д. 9 вересня 1895

Вперше надруковано в збірці Олександра Козловського «Мирти і кипариси», Львів, 1905.
Текст наводиться за збірником [Олександр Козловський. Поезії](#). — Бібліотека поета.
Радянський письменник. — Київ, 1966